Ч. 133 Четвер 17 (29) червня 1899. Рік IX

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция і Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

**Передплата** у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

## Вісти політичні.

*(З угорского сойму. — Голоси праси о французскім кабінеті. — Социялісти в бельґійскім парляменті. — Анґлія і Трансваль).*

В угорскім соймі внесено додаткову угоду з австро-угорским банком. Сей додаток заключає постанови, що на случай, коли би привілей вигас з днем 31 грудня 1907 року, угорске правительство має титулом відшкодованя заплатити за три слідуючі роки до рук ґенеральної ради по 22 корон від акциї, відповідно до своєї процентової участи в чистім виску. В заміну за те банк обовязує ся не жадати ніяких дальших відшкодовань. Відтак сойм дальше радив над угодовим законом. П. Польоні старав ся доказати, що в відносинах до Австриї панує цілковита непевність. Вказуючи на неприязне успособлене у Відни і цілій Долитавщині супротив Угорщини, бесідник заповідає, що і більшість угорск. сойму в короткім часі прийде до переконаня, що найліпше булоби завести цлову границю. По промові президента міністрів Селя принято закон в загальній дискусиї голосами партиї ліберальної і людової. Відтак наступила коротка специяльна дискусия, в котрій також ухвалено закон без зміни.

Обставину, що Вальдек-Руссо одержав оногди в палаті послів лиш малу більшість, використовують опозицийні дневники, аби нападати на нове правительство. Дневники прихильні правительству пригадують натомість, що Мелін при своїм першім виступі побідив більшостию лише десятьох голосів, а однако два роки був президентом міністрів. „Matin" каже навіть, що конституция, котра обовязує Францию ще від початку заведеня републики, була ухвалена свого часу лише одним голосом більшости. Ті социялісти, що найбільше поборюють правительство, а навіть сам їх провідник Мірман, здержали ся від голосованя, отже не поступили ні на крок дальше поза словну опозицию. Инша часть социялістів голосовала за правительством. Так само і сторонництво умірених було поділене. Мелін голосував вправді против правительства, але Поанкаре, Дельомбр, Рувіє і инші за правительством. Дюпюй, Рібо, Барту і Кранц здержали ся від голосованя. Figaro так каже о вислідї оногашного голосованя: Та побіда, подібна на око лиш на побіду під Айляв або під Московою, буде мати в дїстности значінє побіди під Ріволї і Маренґо. Против Меліна виступає Касаняк, що пише в Autorité: Я в сути річи не є невдоволений з побіди правительства, бо міністерство попереднє було вже довше неможливе. Що-до Меліна то він вже не жиє, він вже похоронений.

На засїданю бельгійского парляменту внесено нове предложенє о реформі виборчій. В наслідок того наради були дуже бурливі. Социялісти викликали велику бучу, а один з них пос. Сірнеион заспівав пісню на ноту марсиліянки, а всі инші социялісти і ґалериї помагали ему в тім. Однако помимо обструкциї з сторони опозициї палата назначила речинець до слідуючих нарад на день 5 липня.

Анґлійский міністер для кольоній льорд Чемберлен виголосив Бермінґемі дуже остру бесіду против Трансвалю. Сказав, що вже кілька разів пробовано удержати з Крігером добрі зносини, однако его поведенє таке, що то було неможливе. Відносини до Трансвалю приносять шкоду інтересам і добрій славі Анґлії. Адміністрация Трансвалю то страшний боляк, що затроює цілу полудневу Африку. Вкінци заповів, що Анґлія мусить тепер рішучо покінчити з упертими бурами. Помимо тої гороїжної промови, гадають загально, що Анґлія не відважить ся на війну, котра на кождий спосіб коштувалаби множество жертв в людях і грошах, бо Трансваль уперто боронив би своєї независимости.

## Новинки.

*Львів дня 28-го червня 1899.*

— **Іменованя.** П. Намістник іменував рахункових офіцияльів Намістництва: Володисл. Здзярского, Кар. Ґрацку, Фр. Андрашка і Дион. Стержиньского ревідентами, асистентів рахункових: Брон. Гошовского, Клеоф. Зьгурского, Ів. Ямрозика і Ант. Фундалевича офіцияламии, вкінци поручника Вікт. Корнбергера, асистента кравової Дирекциї скарбу Стан. Білецкого і практикантів рах. Намістництва Тад. Цейпека, Фр. Мозера і Тад. Кемпиньского асистентами рахунковими.

11)

# О СПАДЩИНУ.

*(Повість з анґлійского).*

(Дальше).

Керрінґтон сказав камердинерови, що він найщирійшим приятелем Реджінальда Еверстронґа, і приходить сюди без его відомости. Він розповідав дуже довго о тім, як Реджінальд дуже зажурений і яка его бере ся розпука.

— Але він за гордий — говорив Керрінґтон дальше — за гордий, щоби зблизити ся до сего дому посередно або безпосередно. Несподіваний роздор з его стриєм зовсім его пригнобив. Я, пане Мілярд, лікарем, і можу вас завірити, що я через послідних чотирнайцять днів майже побоював ся, щоби він з розуму не війшов. Длятого рішив ся я до сего кроку, до чогось такого, чого би мені Реджінальд Еверстронґ не простив, коли би довідав ся. Я постановив собі зайти сюди і довідати ся, як ґраф Освальд єсть настроєний супротив свого братанича. Чи єсть яка надія, щоби они помирили ся?

— Я побоюю ся, що нема.

— То зле — сказав Віктор Керрінґтон поважно — дуже зле. Розходить ся о великий маєток. Було би сумно для всіх, коли би такий маєток дістав ся в чужі руки — дуже сумно для всіх слуг, бо чужі люди позаводили би зовсім нові порядки і повідправляли би старих слуг. Ще гірше було би, як би ґрафови Освальдови захотіло ся оженити ся.

Камердинер видивив ся поважно.

— Як би Ви мені були то сказали чотирнайцять днів тому назад, то я би був Вам на то відповів, що то річ просто неможлива — сказав він; але нині....

Ну, щож Ви хотіли сказати?

— Та з Вас, пане, джентльмен і Ви чей умієте удержати тайну; я можу Вам длятого щиро сказати, що мій пан після того, на що я через послідних чотирнайцять днів дивлю ся, нічим би вже мене не здивував.

Вікторови Керрінґтонови було того досить, він не вийшов з Еверстронґової палати, доки не витягнув з камердинера всего і не довідав ся, що ґраф приймив якусь сьпівачку за свою.

ГЛАВА ШЕСТА.

**В бучині.**

Минув рік і кілька місяців. Було то пізним літом, коли ліси, що окружали замок в Рейнгем, красували ся в сьвітлі сонця.

Була то значна маса почорнілих від часу будинків. На однім кінци підпимали ся круглі і грізні вежі в норманьскім стилю високо в гору, на другім видко було ґотицкі часи на вікнах і каблуках, на вежах і вежочках. Середина була збудована з часів Генриха осьмого і довгий ряд вікон виглядав на широку терасу, поза котрою був цьвітник, що сходив по малім горбику аж до парку. В осередку тої довгої фасади була каблукувата брама. Нею входило ся до чотироугольника домів, в котрім по середині в мармуровій долівці був водограй. То був замок Рейнгем, а всі ліси, всі пасовиска, як далеко було оком сягнути, належали до маєтности Рейнгем. То була та краєна більша посілість, котрої признаним дідичем був цілими літами Реджінальд Еверстронґ, а котру стратив через власну глупоту і несовістність.

Тепер все змінило ся. Ніякий селянин в селі Рейнгем не мав менше права заходити до замку, ніхто не мав менше вигляду бути там принятим, як той, котрого колись уважано за пана сеї красної маєтности. Не дивниця, що Реджінальд Еверстронґ відчував сю зміну річий дуже глубоко.

Він віддав ся був зовсім в руки свому приятелеви і дорадникови, Вікторови Керрінґтонови. Він виступив був з полку кавалериї і наймив собі скромне помешканє в якімсь заулку Льондону на західнім кінци. Тут старав ся він після ради свого приятеля жити спокійно, але був занадто невільником своєї легкодушности, як щоби міг довго видержати жити так спокійно.

Продавши свою войскову посаду, почув ся він зразу богачем і доки ще мав гроші жив по давному. Закладав ся на перегонах, грав в біляр і волочив ся по всіх аристократичних домах забави. Але все-таки був бодай трохи осторожнійшим як давнійше та слухав свого союзника і дорадника.

— Бав ся, кілько хочеш, любий Реджінальде — говорив ему Віктор Керрінґтон — але уважай, щоби твій стрий не довідав ся о твоїх малих дурницях. Не забувай на то, а я

— **Ц. к. Намістництво** уділило презенту на опорожнену греко кат. парохію цісарского надання в Кобаках о. Ів. Шихови, дотеперішному парохови і деканови в Сучаві.

— **Є. Е. Президент висшого суду краєвого** п. др. Тхоржницкий виїздить завтра з Є. Е. п. Міністром судівництва дром Рубером і верне дня 6 липня с. р.

— **Засїдане виділу руского товариства педагогічного** відбуде ся в суботу дня 1 липня о год. 6-ій де звичайно.

— **Директором женьскої семинариї учительскої у Львові** іменований Юліян Зубчевский, дотеперішний директор учительскої семинариї в Ряшеві.

— **Президентом міста Львова** вибрала рада міска на вчерашнім засїданя дотеперішного президента дра Малаховского. Першим віцепрезидентом вибраний радний Михальский; вибір другого віцепрезидента назначений на нині.

— **Нещасні пригоди у Львові.** Едв. Лімбергер, 17-лїтний ученик промислової школи, напив ся замість води квасу сірчаного; стан его мимо лікарскої помочи дуже грізний. — Стеф. Джус, занятий у фабрицї виробів масарских п. Пшибильского, стратив при сїканю мяса палець. — В суботу при улици Зеленій кинула ся під електричний трамвай служниця Анна Парасевичівна. Віздержано вчасно, а десператку відведено на полїцию, а звідти на обсервацию лїкарску.

— **П. Євгенїй Гушалевич,** звістний артист-співак, загостив на кілька днїв до Львова. П. Гушалевич задумує устроїти кілька концертів в Галичинї на добродійні цїли.

— **Церков згоріла.** Дня 26 с.м. около години 7-ої вечером погоріла цїлковито церков оо. Василіян в Краснопущи, бережаньского повіта. Церков та, деревляна з богатим іконостасом, була фундована королем польским Яном III. Собеским на памятку вирятованя его одним пустинником, що мешкав в тамтих лїсах. Собеский заблудив в лїсах підчас одного польованя, а пустинник виратував его від голодової смерти. Загальна шкода, яку огонь зробив, виносить 100.000 зр; уратовано з полуміни лиш деякі річи, трохи риз і кілька образів. Причиною пожару була імовірно незгашена свічка, полишена паламарем на престолї. Ратунок був неможливий, бо огонь вибух в середині замкненої церкви і добачено его аж в послїдній хвили.

— **Огні.** З Острова під Сокалем пишуть нам: Дня 26 червня с. р. о годинї 10-тій рано стягнув хлопець господаря Жегленя дротиком сховані вітцем на полици сїрники і побіг до обори печи яйця. В одній хвили полумінь обхопила обору, шопу і хату. Люди ледве живі поутїкали, але 4 корови, теля, безрога, а навіть кіт, що вже був на подвірю, погоріли. Не досить на тім, бо огонь переніс ся за кілька хвиль на сусїдні будинки і знищив 51 забудовань. Величезні пуки соломи упали на церков і школу і оба ті будинки вже займили ся і були би стали жертвою пожару, але енергічний війт Власїй Кунах причинив ся до спиненя дальшого огня. Церков завдячує уратоване Костеви Стецюкови а школа Николї Мусїеви і жидови Беррови з Себечева. Люди були в поли, отже поки що не було нїякого ратунку. Пізнїйше приїхали з близьких і дальших сїл, навіть з Сокаля і Белза сикавки і огонь зльокалїзовано. Погоріло сїмнайцятьох господарів, а з тих половина неасекурованих. Шестьлїтний хлопчина, виновник того нещастя утїк зі страху аж до Жабна і там его найдено, але що винна шестилїтна дитина, та й родичів дотикає вина хиба о стілько, що не уважали на дитину, бо сїрники були сховані на полици високо майже під стелею.

— **Залитий табор циганьский.** З Самбора пишуть: Дня 23 с. м. прибула до Самбора банда 21 циганів, що займає ся кітлярством, під проводом Ів. Керпача з 4 возами і 16 кіньми і розложила ся табором під Радловичами над берегом Днїстра. В наслїдок дощів в послїдних днях вода нагле прибула і розливши ся по доохрестних полях і луках, окружила в ночи табор циганьский так, що не могли дістати ся на дорогу. О годинї 9-ій рано всї вози були вже під водою, а держали ся лиш тому, що були ланцухами прикріплені до землї. Цигани з жінками і дїтьми лиш з трудом держали ся на возах. Жандармерия повідомлена о пригодї, прибула на місце разом з людьми, яких вислав самбірский маґістрат на ратунок. Кілька разів пускали ся тратвами до циганів, але все на дармо, бо струя води була дуже рвуча; одна тратва пішла навіть з водою, а люди, що були на нїй, мало житем не переплатили свого пожертвованя. Аж по полуднию, коли вода трохи опала, удало ся перевезти циганів на берег. Не потерпіли нїякої страти в людях нї в конях.

— **Про мниме вичерпане копалень вугля на земли** появила ся цїкава статя в Allg. Oester. Chemiker u. Techniker Ztg. В найновійших часах обчислювано нераз спочиваючі в земли поклади вугля і висновивано з порівнаня з дійсним уживанем вугля сумні вигляди для грядучих поколїнь. Зуживане вугля дійшло в 1885 р. до 418 мілїонів тон, в 1890 піднесло ся на 513, а тепер певно дійшло до 600 мілїонів тон. Коли подумаємо, яким важним чинником є вугль в Бельгії і Анґлії, то годі собі навіть уявити Анґлію, котра потребувала-б вугль куповати! Вираховано, що в Бельгії за 60, а в Анґлії за 200 лїт не стане вугля. Але найновійші досліди виказали, що в Бельгії вистарчить вугля на 600, а в Анґлії на 1000 лїт. Також в Нїмеччинї вистарчить ще вугля на 1100 лїт. Але й ті обчисленя не суть ще остаточно певні, коли розважимо, що богато залежить від глубини копалень. В послїдних лїтах дійшли від 200—300 м. на 700 м. глубини, так, що при тій глубинї в Нїмеччинї вистарчилоб вугля на 2000 лїт. В Бельгії копають вже в глубинї 1200 м., отже до такої глубини можна її деннде дійти. В Австриї починають також іти в глубину, відкривають нові поля вуглянї, а продовжують давні так само в Росиї і инших европейских краях. В Азиї і Америцї є вельми богаті поклади, а із зростом промислу починають там добувати вугля що раз більше, так, що на тисячі лїт можуть люди бути вовсїм спокійні, що не забракне їм вугля.

— **Смерть від отроєня.** Перед кількома днями захорувало в київских арештах сїм тюремників. Они, як показало ся, погроїли ся аршеніком, приготованим до тровлня щурів. Переносили они меблї з одного готелю до другого. В якімсь старім креденсї найшли щось подібного до сухого сира, а що були голодні то з'їли той найдений „сир". Але помилили ся сильно, бо був то аршенїк приготований на щурів. Запедужали всї — чотирох зараз умерло мимо лїкарскої помочи, двох умерло відтак, а лишив ся при житю один, та той здає ся вилїчить ся.

— **Помер** Михайло Юзвяк, судовий авскультант в Коломиї, в 38-ім році житя.

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Відень** 28 червня. Цїсар приймав вчера в Шенбрунї на авдиєнциї папского висланника Челлія і ґвардийского официра Печчі'ого, котрі вручили Цїсареви письмо від папи.

**Ґаґа** 28 червня. Уважають вже за певну річ, що Нїмеччина згодила ся на мирові суди. Справа розоруженя упала.

**Мадрид** 28 червня. У Валенциї проявили ся розрухи і тревали цїлий день. Жандармерия ужила оружия і ранила дві особи. Такі самі розрухи були в Мурциї і Сараґоссї. В Сараґоссї зранено ґен. Бурбона.

---

числю на то, що заким рік мине, ти з ним помириш ся.

— Того вже нїколи не буде — відповів Еверстронґ тоном понурої розпуки. — Я, Керрінґтоне, вже зовсїм зруйнований. Нїкуди правди дїти. Я зруйнований, жебрак на цїле житє; чим скорше з моста у воду, тим лїпше для мене. З того, що Мілярд розповідає, виходить, що пристрасть мого стрия для тої якоїсь авантурничої людини стає щораз більша і більша. Не минає і тижденя, щоби він не навідував ся до пансіонату, де тота молода авантурниця докінчує своє образоване. Нема й сумнїву, що він остаточно оженить ся з тою якоюсь сьпівачкою з улицї та зробить з неї ґрафиню Еверстронґ.

— А коли она стане ґрафинею Еверстронґ, то нашою задачею буде не допустити до того, щоби Еверстронґове майно дістало ся в еї руки — відповів Віктор спокійно. — Я тобі казав, що то було би дуже зле для тебе, наколи би твій стрий оженив ся; але того я тобі нїколи не казав, що ти через то стратив би всї вигляди на спадщину. З того, що Мілярд розповідає, здогадую ся, що єсть дуже мала надія, щоби ґраф зробив ту дурницю і оженив ся з тою дївчиною. А коли би то й зробив, то мусимо старати ся не допустити до того, щоби він записав їй своє майно. Она не має нїяких свояків і низького роду, отже річ імовірна, що він в шлюбній умові, щось окремо для неї розпорядить. Впрочім пятьдесятлїтний мужчина, що оженить ся з девятнайцятьлїтною дївчиною, може дуже легко пожалувати того, що зробив таку дурницю. Ми мусимо постарати ся о то, щоби твій стрий дуже борзо по тім злощастнім кроці пожалував его.

— Я тебе не розумію, Керрінґтоне.

— Ти мене взагалї мало розумієш — відповів товариш с таким легковаженем, з яким дуже часто промавляв до свого приятеля. — Але то не значить нїчого. Роби лиш так, як кажу, а впрочім спусти ся на мене. Будеш ще паном на замку в Рейнгем, а нї, то я хиба дурак.

— — — — — — — — — — — — — —

Минув рік. Ґраф Освальд перебував за той час то в Рейгем, то при улици Арлїнґтон а кілько разів він бував „в бучинї", то й сам би того не почислив.

Підчас таких гостин міг він з Гонориєю розмавляти лиш чверть години і то лиш в присутности одної з сестер Бомон. Настоятельниця завсїгди вихвалювала дуже его вихованку та казала, що ще не видїла такої талановитої та пильної учениці. Ґраф Освальд просив инодї, щоби панні Мільфорд вільно було щось заграти на фортепянї і засьпівати до того. Дзвінкий і чистий сопрановий еї голос набрав вже був дзвінкости і сили і панна Мільфорд могла вже була зробити глубоке враженє; треба ще лиш було, щоби докінчила своє образоване і виступила публично.

Але чим близше було до кінця року, тим менше давав ся ґраф Освальд чути з тими плянами, які придумав був для Гонориї що до еї будучности. Вже їй не пригадував, що будучність еї зависить від еї пильности. Єго поступоване зовсїм змінило ся. Він ставав поважний і мовчаливий, коли панна Бомон або Гонория натякнули щось о тім, який ужиток можна буде зробити з так прекрасного голосу і такої даровитости.

— Знаєте, панно Мільфорд — відозвала ся одного разу панна Бомон до своєї учениці — менї здає ся, що ґраф Освальд надумав ся якось инакше що до вашого будучного званя і мабуть вже не хоче, щоби Ви були оперовою сьпівачкою.

— То не може бути — сказала на то Гонория зовсїм спокійно; — мій свояк видав вже тілько гроший на моє образоване. То було би змарнованем гроша. Та й не знаю, на чім би я мала оперти свою будучність. Хибаж не пригадуєте собі, як ґраф Освальд говорив бувало до Вас, що я сама мушу собі шукати дороги. Я не маю нїкого, до кого мала би якесь право, а мої теперішні відносини завдячую лиш великодушности ґрафа.

— Ну, моя люба — відповіла панна Бомон, — я не знаю чому то так, але менї щось так здає ся, як би ґраф Освальд змінив свої пляни що до Вашої особи. Не потребую Вам того казати, як я тому противна, щоби в моїм інститутї виховувала ся якась молода дама, хоч би й як талановита, на то, щоби відтак пустила ся на сьпівачку в театрі. Тажє й тогдї, коли ґраф Освальд Вас привіз сюди, то я єму казала, що треба, щоби Ви таїли своє будуче призначінє перед своїми товаришками шкільними. Вірте менї, що неодні родителї, як би довідали ся, що тут виховує ся якась панночка, котра має намір вступити до опери, то таки серед темної ночи прибігли би сюди і позабирали би свої дочки. Коротко сказавши, лиш Ваше розумне поведенє і великодушне поступоване ґр. Освальда спонукало мене, що я по-

# Переписка зі всіми і для всіх.

## Оповістки.

— „Да сьвятить ся імя твое“, молитвословець для молодіжи (окремо для хлопців а окремо для дівчат) уложив О. Е. Омелян Козаневич, Єромонах Чина сьв. В. В., катихит шкіл народних. Накладом видавництва побожних книжок Чина сьв. Василия. В. в Жовкві. Дуже хороший сей молитвословець а зі взгляду на шкільну молодіж практичний, призначила кр. Рада шкільна для дітий шкільних. Ціна неоправленого 20 кр.; оправлений в полотно з марморовими берегами і золоченим заголовком 25 кр.; в полотнї, з золотими витисками і червоними берегами 30 кр.; в скірцї з золотими витисками і золоченими берегами 60 кр.

— Маю на продаж фейлетони „Народ. Часописи, а именно повісти: „Бен Гур“, „Послїдний з Моґіканів“, „Шпіґун“, „Остров з закопаними скарбами“, „Кума журба“, „Горбатий“, „Мамин син“, „На Зґарищах“, „Пригоди доктора Гольмеса“. — Ю. Захарясевич, в Заболотівцї, почта Улашківцї.

— Млинки до чищеня збіжа всілякого рода о 6 до 8 ситах виробляє і продає по цінї 25 до 30 зр. Йоан Плейза в Турцї під Коломиєю. Млинки ті чистять збіже дуже добре, суть легкі в обслузї, сильні і не дорогі та перевисшають млинки з фабрик, що коштують по 70 зр., о чім можуть посьвідчити ті, що купили від мене млинки і суть ними дуже вдоволені.

**Ф. Б. К.:** Адресу маєте повисше в оповістках. Адресуйте: „Видавництво побожних книжочок Чина сьв. Василия В. в Жовкві“. Замість гроший можете післати і марки. — **І. Т. в О.:** В справі заложеня поля нафтового ми Вам доси не відповідали, бо й не могли нїгде докладно розвідати, тим більше, що і Ваш лист трохи неясний. Ся справа, в котрій лиш адвокат і то такий, що мав вже дїло зі справами нафтовими міг би щось порадити. Коли товариство дошукало ся нафти, а вже перед тим зробило якийсь контракт (треба би знати, який?) а тепер ті поля хоче відпродати комусь третому, та жадає від громади позволеня до того, то в сім случаю лиш адвокат може порадити, що і як зробити. Громада могла би продати ґрунт під копальню нафти, але ґрунтом громадским без ухвали ради громадскої і дозволу Ради повітової не може розпоряджати. Отже, як видите, справа заплутана. А сама продаж також може бути всіляка: можна продати добре ґрунт на вічність, коли хтось купить і не дошукає ся нафти; можна продати з великою стратою, коли бухне нафта, бо з ґрунтом продало ся і богатство в земли; продає ся також з застереженєм якогось зиску від добутої нафти — се все бачите справи адвокатскі і ми в тім не можемо радити. На то треба адвоката — котрий свої зуби з'їв на нафтї, або чоловіка промисловця, котрий займав ся добуванєм нафти. — **Із. Кал. в Тир.:** 1) Капелюх — то слово первістно не наше, не руске, але італїяньске — capelajo. Ми маємо на то своє, руске, дуже красне слово, бо відповідаюче зовсім понятю, але досить мало і лиш в деяких сторонах уживане — крисаня, значить ся накрите на голову з крисами. Поляки і Росияни не мають на то окремого слова. Поляки уживають слова взятого з італїяньского „kapelusz“ — жартобливо говорять иноді „kapeleusz“ і се може навіть правильнійше „етимольоґічно“, — а по росийски (по московски) називає ся крисаня або капелюх — шляпа. Здає ся, що Москалї і самі не конче знають звідки взяло ся то слово, анї не даюче нїякого понятя анї зовсім не красне — шляп-шляп-шляп кажуть иноді, коли хтось сував ногами (німецке слово schleppen). А „шляпа“ таки дійстно німецке слово — німецка назва на окремого рода капелюх — Schlapphut, капелюх, котрий можна зложити — zuschlappen (порівнай Schlappmesser ножик до складаня. — На другі питаня відповідь пізнійше. — **Тязів:** Коли хочете вступити до войска, то не потребуєте вносити поданя лиш піти до своєї доповняючої команди (в Станїславові) і там сказати що хоче вступити до войска і просити, щоби Вас поставлено перед асентирункову комісию. Однакож мусите мати на то письменне позволенє отця або опікуна. По вислуженю можете вступити до сторожи фінансової, до жандармериї, можете дістати приміщенє при почтї, при зелїзници, а коли би Ви виучили ся рахунковости то і при якім урядї у відділї маніпуляцийнім і помічничім. Приписи службові (Dienstes-Reglement) і приписи до муштри (Exerzier-Regiement) дістанете в книгарни Сайфарта і Чайковского у Львові — по німецки (в рускім і польскім язицї не ма; по польски єсть лиш одна часть), цїна 20 до 40 кр. — **Коч. Миколаїв коло Гаїв:** 1) Жаданих чисел „Буковини“ не маємо. Коли Вам так дуже залежить на тій новельцї, то віднесїть ся ще раз до Редакциї „Буковини“ і попросіть нехай на Ваш кошт каже зробити відпис — чей не буде богато коштувати. — **А. В. в Яворові:** До котрих лїт приймають до ґімназиї і семінариї учительскої — на то нема постанови, але очевидно, що як би хтось мав 30 або 40 лїт то єго би не приймили до ґімназиї межи дїти до першої кляси — а хоч би й до осьмої. Ученики семінариї учительскої можуть мати якусь поміч, можуть бути приняті до інтернату о скілько єсть місце — але розуміє ся не всї. Іспит безпосередно до семінариї можна здавати. По скінченю семінариї можна бути не лиш учителем на селї, але й в місті можна бути старшим учителем, управителем ну — і як Бог дасть дожити і доступити щастя — навіть великою рибою, інспектором окружним. На тім вже конець учительского щастя. — 2) Похибок у Вашім письмі досить, от н. пр. „усьміляюсь“ замість „осьміляюсь“; по руски каже ся і пише ся „ґімназия“, „семінария“ і т. д. а не „ґімназиум“, „семінариум“ бо то з польско-німецко-латиньска. — **Читатель Нар. Часоп.:** Чому не відповідаю Вам в справі Ваших гадок о уліпшеню їзди бальоном? Бо і на очи слабую та не можу Вашого дрібного і невиразного письма читати і не маю часу і дома маю двоє хорих, котрі передовсім треба доглядати. Відтак у Ваші гадки треба добре вдумати ся, щоби зрозуміти о що Вам розходить ся і в чім поправдї містить ся то уліпшенє яке Ви придумали. Я ще лиш раз прочитав Ваше письмо на борзї і побачив, що Ви богато говорите о тім, що Вас навело на гадку, о лїтаню воронн, о похилій площи але не так о самім винаходї. Коли розберу докладно Ваші гадки, то й дам відповідь, але о скілько менї вже тепер здає ся, то не будете з неї вдоволені. — (Дальші відповіди пізнійше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.)

## Надіслане.



годила ся з тою небезпечностию, якою грозило Ваше приняте.

Коли Гонория була рік „в бучині“ і настав другий рік, навідував ся ґраф Освальд щораз частійше до неї, а за кождий раз привіз їй якийсь дарунок — то перстїнь, то бразелєтку — то медайльоник дуже красної роботи, хоч все такі річи, які можна було носити в інститутї.

Гонория мусїла би була мати серце хиба з каменя, коли би за ті добродійства не була вдячна. Але она була вдячна і еї добрдій видїв то по ній. Коли він увийшов до комнати, де она на него ждала, то їй аж очи засьвітили ся і личко заяснїло, а коротка его гостина робила їй таку приємність, що аж не могла того словами висказати.

Було то серед лїта і Гонория Мільфорд була вже пятий півріп „в бучині“. За той час придбала собі неодного нового знаня і нової повабности. Еї краса в спокою і тишині вигідної домівки розцвила ся величавою сьвіжостию. Всї товаришки еї любили, але она не пристала ні до одної і не звірила ся анї одній. Сумна тайна еї минувшости не допускала еї до щирих зносин з своїми ровесницями. По правдї сказавши жила она межи своїми товаришками самотна та шукала розривки і веселости лиш в науцї. Длятого через цїлий час свого побуту у паннів Бомон научила ся вдвоє тілько що другі.

Одного дня в червни по полудни станула карита ґрафа Освальда перед вікнами шкільної комнати.

Гостї до панни Мільфорд! — відозвали ся сидячі при вікнї пансіонарки, коли побачили елеґантний екіпаж.

Гонория стояла коло свого столичка і чекала, коли еї закличе служниця. Не потребувала довго чекати. В кілька хвиль опісля закликали панну Мільфорд, щоби прийшла до сальону. Она пiшла і побачила, що ґр. Освальд сам один на ню чекає. Було то перший раз, що в комнатї де принимало ся гостий не було панни Бомон.

Він встав і повитав еї взявши еї за руку, котру она витягнула до него.

— Як видите, я тут сам, — відозвав ся він — я сказав панні Бомон, що маю Вам щось важного сказати і она вийшла, щоби я міг сам поговорити з Вами.

— Щось важного — повторила дївчина. — О я знаю що Ви хочете менї сказати. Моє музикальне образоване кінчить ся і Ви хочете щоби я вступила на нову дорогу до тої цїли, яку Ви призначили для мене.

— Нї, Гонорко, не то — відповів ґраф — я не лиш не хочу, щоби Ви прискорювали свое образоване в музицї, але й хочу просити Вас, щоби Ви й не думали о тім, що вступите до театру.

— Як то, то Ви хочете, щоби я й не думала о театрі, Ви, що менї нераз говорили, що вся моя будуча надія зависить від моєї ревности для штуки, котру так люблю?

— То Ви дуже любите свою штуку. Гоноро?

— Як своє житє.

— Отже Вам би то було дуже прикро відречи ся зовсім від публичного виступованя — відречи ся мрії що станете оперовою сьпівачкою?

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).